

Arrest

nr. 193 374 van 9 oktober 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 10 april 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 maart 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 juli 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 2 augustus 2017.

Gelet op de beschikking van 17 augustus 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 september 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. SAKHI MIR-BAZ.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn onderhavige asielaanvraag geen nieuwe elementen aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als

vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. In het kader van zijn eerste asielaanvraag nam de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kon worden gehecht aan zijn voorgehouden ontvoering door de taliban in 2009 en zijn bewering dat hij de laatste vijf jaar voor zijn vertrek in gevangenschap zou hebben doorgebracht. De Raad bevestigde deze beslissing in zijn arrest nr. X van 2 februari 2017.

Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidige tweede asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorige asielaanvraag heeft uiteengezet. Bijkomend verklaart hij dat hij niemand heeft om voor hem te zorgen in Afghanistan gezien zijn zoon en zijn echtgenote in België verblijven, en zijn dochter in Londen. Hij beweert bovendien dat hij bij terugkeer problemen zou kennen met H. Z., een medewerker van de Afghaanse autoriteiten die verzoeker aan zijn voormalige functie bij de Afghaanse inlichtingendiensten hielp. Omdat verzoeker opeens zou zijn verdwenen zou hij denken dat hij lid van de taliban werd en hem arresteren bij terugkeer naar Afghanistan.

Hij legt geen bijkomende documenten neer ter staving van zijn huidige asielaanvraag.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4.1. Aangezien reeds in het kader van verzoeker zijn eerste asielaanvraag bij 's Raads arrest nr. 181 725 van 2 februari 2017 werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoonbaar in zijn land van herkomst persoonlijke problemen te hebben (gekend).

4.2. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van en volharden in eerder afgelegde verklaringen en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter deze vaststellingen niet weerlegt, noch ontkracht.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich in zijn verzoekschrift hoofdzakelijk beperkt tot het opnieuw aanhalen van argumenten die hij eerder in zijn beroep in het kader van zijn vorige procedure voor de Raad bij zijn eerste asielaanvraag naar voren bracht.

De Raad verwijst in dit verband naar hetgeen, in het kader van verzoekers eerste asielaanvraag bij 's Raads arrest nr. X van 2 februari 2017, werd vastgesteld, met name:

“ (...)

Met de algemene bewering dat hij geen belang heeft om over zijn verblijf “te verzwijgen” doet hij geen afbreuk aan de voormelde concrete motieven. In weerwil wat verzoeker voorhoudt bewijst het feit dat hij niet met zijn echtgenote naar België is gekomen geenszins dat hij op dat ogenblik in detentie werd gehouden. Gelet op zijn verklaringen kan er immers geen geloof worden gehecht aan de door hem voorgehouden detentie. Met het argument dat hij een drugverslaafde was en zich niet kon lostrekken “van deze kwade” kan hij evenmin zijn verblijf gedurende de afgelopen vijf jaar aantonen. Verzoeker brengt evenmin objectief bewijs naar voor van zijn bewering dat hij een drugverslaafde was.

Verzoeker beroept zich op het risicoprofiel van medewerker voor de overheid of buitenlandse troepen om zijn recht op bescherming te benadrukken en verwijst ter zake naar de Guidelines van UNHCR van 6 augustus 2013. Een loutere verwijzing naar risicoprofielen en de UNHCR Guidelines van 6 augustus 2013 volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond, alwaar verzoeker op bovenstaande wijze in gebreke blijft. Dit wordt overigens ook bevestigd door UNHCR in de “UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016, die het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij zijn verweernota voegt. Uit deze richtlijnen blijkt eveneens dat deze vrees dient geïndividualiseerd te worden, alwaar verzoeker in casu in gebreke blijft. Verzoeker haalt immers geen geloofwaardige vervolgingsfeiten aan die voortkomen uit zijn voorgehouden profiel van soldaat.

(...)

Verzoeker wijst erop dat zijn zoon de vluchtelingenstatus werd toegekend in 2010 en zijn echtgenote via gezinshereniging naar België overkwam. Daargelaten de vraag op basis van welke asielmotieven verzoekers zoon zou zijn erkend bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, meent de Raad dat iedere asielaanvraag individueel dient te worden onderzocht waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een gegronde vrees voor vervolging of een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. Waar verzoeker aangeeft dat zijn zoon werd erkend omwille van zijn tewerkstelling, toont hij dit overigens geenszins concreet aan. Verzoeker heeft asiel aangevraagd op basis van eigen asielmotieven zodat de commissaris-generaal bezwaarlijk kan worden verweten hier geen rekening mee te hebben gehouden. Feiten en elementen eigen aan elke concrete asielaanvraag zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, en het is dan ook op grond van het geheel van de bovenstaande motieven dat verzoeker niet in concreto aannemelijk maakt dat hij persoonlijk een nood aan internationale bescherming kan doen gelden.

(...)

Gelet op hetgeen voorafgaat, kan de aangevoerde schending van artikel 48/7 van de vreemdelingenwet evenmin worden aangenomen.

(...)

In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire

beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn asielaanvraag.

(...)

2.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.”

Na lezing van het administratief dossier en de bestreden beslissing stelt de Raad vast dat verzoeker in het kader van onderhavige asielaanvraag geen nieuwe feiten of elementen aanbrengt die vermogen aan het gezag van gewijsde van voormeld arrest te tornen.

5. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, §2, van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. X; RvS 13 mei 2014, nr. X).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 17 juli 2017, voert verzoekende partij aan dat in haar geval artikel 47/7 van de vreemdelingenwet dient toegepast te worden. Verzoekende partij licht toe dat haar zoon in 2010 erkend werd als vluchteling omwille van de tewerkstelling van zijn vader zodat het logisch is dat verzoekende partij dan ook wordt erkend als vluchteling. Verzoekende partij vervolgt dat geen geloof wordt gehecht aan haar relaas over haar gevangenschap en verslaving, waarmee zij nog altijd kampt, terwijl men uit het oog verliest dat zij geen belang heeft om te liegen, zij zou, indien zij de mogelijkheid had gehad, samen gekomen zijn met haar echtgenote en gezinshereniging hebben aangevraagd. Verzoekende partij besluit dat in haar geval ook toepassing kan gemaakt worden van artikel 15b) van de richtlijn.

4.2. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoekende partij zich ook ter terechtzitting opnieuw beperkt tot het aanhalen van argumenten die zij eerder in haar beroep in het kader van haar vorige asielaanvraag voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naar voren bracht.

De Raad verwijst in dit verband naar hetgeen in het kader van de eerste asielaanvraag van verzoekende partij door deze Raad in zijn arrest nr. X van 2 februari 2017 geoordeeld werd:

“Met de algemene bewering dat hij geen belang heeft om over zijn verblijf “te verzwijgen” doet hij geen afbreuk aan de voormelde concrete motieven. In weerwil wat verzoeker voorhoudt bewijst het feit dat hij niet met zijn echtgenote naar België is gekomen geenszins dat hij op dat ogenblik in detentie werd gehouden. Gelet op zijn verklaringen kan er immers geen geloof worden gehecht aan de door hem voorgehouden detentie. Met het argument dat hij een drugverslaafde was en zich niet kon lostrekken “van deze kwade” kan hij evenmin zijn verblijf gedurende de afgelopen vijf jaar aantonen. Verzoeker brengt evenmin objectief bewijs naar voor van zijn bewering dat hij een drugverslaafde was.

Verzoeker beroept zich op het risicoprofiel van medewerker voor de overheid of buitenlandse troepen om zijn recht op bescherming te benadrukken en verwijst ter zake naar de Guidelines van UNHCR van 6 augustus 2013. Een loutere verwijzing naar risicoprofielen en de UNHCR Guidelines van 6 augustus 2013 volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond, alwaar verzoeker op bovenstaande wijze in gebreke blijft. Dit wordt overigens ook bevestigd door UNHCR in de “UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016, die het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij zijn verweernota voegt. Uit deze richtlijnen blijkt eveneens dat deze vrees dient geïndividualiseerd te worden, alwaar verzoeker in casu in gebreke blijft. Verzoeker haalt immers geen geloofwaardige vervolgingsfeiten aan die voortkomen uit zijn voorgehouden profiel van soldaat.

Waar verzoeker stelt dat verweerder een subjectief oordeel velt over de wijze waarop hij ontvoerd is, dat niet overeenstemt met de werkelijkheid zoals die zich voordoet op het veld, wordt vastgesteld dat verzoeker niet de minste poging onderneemt om de concrete motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten en zich beperkt tot het loutere verwijt dat de motieven niet objectief zijn.

Hij ondersteunt echter geenszins de blote bewering dat de bestreden beslissing gebaseerd is op een subjectieve overtuiging van één persoon. Verzoekers insinuatie mist elke grondslag aangezien de dossierbehandelaar van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich bij het nemen van de bestreden beslissing heeft laten leiden door verzoekers eigen verklaringen. De dossierbehandelaar treedt hierbij op als een beëdigd ambtenaar, wat bijkomende garanties inzake objectiviteit biedt. Een ambtenaar van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft trouwens geen enkel belang bij de aard van de beslissing die het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt, waardoor niet kan worden ingezien hoe deze aangestelde in casu bevooroordeeld zou zijn geweest en/of op een louter subjectieve manier zou oordelen.

Verzoeker wijst erop dat zijn zoon de vluchtelingenstatus werd toegekend in 2010 en zijn echtgenote via gezinshereniging naar België overkwam. Daargelaten de vraag op basis van welke asielmotieven verzoekers zoon zou zijn erkend bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, meent de Raad dat iedere asielaanvraag individueel dient te worden onderzocht waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een gegronde vrees voor vervolging of een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. Waar verzoeker aangeeft dat zijn zoon werd erkend omwille van zijn tewerkstelling, toont hij dit overigens geenszins concreet aan. Verzoeker heeft asiel aangevraagd op basis van eigen asielmotieven zodat de commissaris-generaal bezwaarlijk kan worden verweten hier geen rekening mee te hebben gehouden. Feiten en elementen eigen aan elke concrete asielaanvraag zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, en het is dan ook op grond van het geheel van de bovenstaande motieven dat verzoeker niet in concreto aannemelijk maakt dat hij persoonlijk een nood aan internationale bescherming kan doen gelden.

Waar verzoeker stelt dat hij één fles wodka per dag drinkt en dat hij op het moment van beide gehoren een sterke wodka-geur droeg, wordt vastgesteld dat hoewel verzoeker tijdens zijn gehoren verklaarde “Maar thuis brengen ze me ongeveer twee flessen wijn per week.” (stuk 9, gehoorverslag, p. 22) en “Ik heb zelf toegegeven dat ik drugs heb gebruikt toen ik werd vastgehouden door de taliban. Maar ik ben niet verslaafd in die mate dat ik onsamenvangende verklaringen zou afleggen. Zoals over RPG of dat ik ooit commandant zou zijn geweest. Ik heb ernstig geleden. Ik drink alcohol. Twee flessen per week. (stuk 5, gehoorverslag, p. 16) en zijn raadsman verklaarde “Hij moet regelmatig twee flessen wodka per week drinken minimum om ‘normaal’ te kunnen functioneren.” (stuk 9, gehoorverslag, p. 23) er nergens

uit de gehoorverslagen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan worden afgeleid dat verzoeker onder invloed van alcohol was tijdens deze gehoren en hij aldus niet in staat was verklaringen af te leggen. Integendeel, verzoeker legde tijdens beide gehoren gedetailleerde en uitgebreide verklaringen af en begreep alle vragen van de dossierbehandelaar (stuk 9, gehoorverslag, p. 23; stuk 5, gehoorverslag, p. 15). Evenmin heeft verzoekers raadsman zowel tijdens als na het gehoor opgemerkt dat verzoeker "een sterke vodkageur droeg", zoals hij stelt in zijn verzoekschrift, waardoor dit dus een blote bewering is die geenszins wordt gestaafd. Nochtans was verzoekers raadsman wel aanwezig tijdens beide volledige gehoren en belette niets hem om hierover te communiceren met de dossierbehandelaar en eventueel te vragen het gehoor stop te zetten, hetgeen hij naliet te doen. Verder is de bewering van verzoeker dat hij één fles wodka per dag drinkt tegenstrijdig met verzoekers eigen verklaringen en deze van zijn raadsman tijdens de gehoren op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zoals hierboven besproken. Verzoeker legt ook geen verdere ondersteunende documenten neer om zijn beweringen over zijn alcoholverslaving te staven. Met het herhalen van zijn verklaring dat hij "verloren was", kan verzoeker geen afbreuk doen aan wat voorafgaat.

Het argument dat verzoeker het zeer logisch vindt dat de taliban ten tijde van verzoekers ontsnapping bezig is om zichzelf te redden en niet met de mensen in detentie, overtuigt niet. Verzoeker verklaringen omtrent zijn ontsnapping zijn ontdaan van alle geloofwaardigheid gezien verzoeker verklaarde naar een boerderij te zijn gebracht waar hij werd gedwongen om mee te werken bij het telen van papaver en de productie van heroïne. De aanval op de taliban heeft hier dan ook niets mee te maken. Het is dan ook niet aannemelijk dat verzoeker nadat hij hoorde van kinderen dat de taliban aangevallen is geweest en er veel talibs werden gedood besloot dat het tijd was om te ontsnappen en hij samen met de andere gijzelaar naar de stad Kandahar ging. Het voorbeeld dat verzoeker geeft van de val van de provincie Balkh waarbij de taliban wegvluchtten en de gevangenen vrij kwamen doet hier geen afbreuk aan.

Gelet op hetgeen voorafgaat, kan de aangevoerde schending van artikel 48/7 van de vreemdelingenwet evenmin worden aangenomen."

De Raad benadrukt dienaangaande dat niet kan worden ingezien op welke wijze en waarom een loutere herhaling van een aantal elementen die vroeger reeds door zowel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden beoordeeld en onvoldoende werden bevonden voor de erkenning als vluchteling of de toekenning van de subsidiaire bescherming, plots zou leiden tot een andere beslissing.

Blote beweringen buiten beschouwing gelaten, brengt verzoekende partij evenmin concrete elementen bij waaruit blijkt dat haar geval toepassing kan gemaakt worden van "artikel 15b) van de richtlijn". Vooreerst blijkt uit voormeld arrest dat verzoekende partij haar alcohol- en drugsverslaving geenszins aannemelijk wist te maken. Ook in het kader van haar huidige asielaanvraag laat verzoekende partij na haar verslaving aan te tonen aan de hand van objectieve elementen.

Hoe dan ook, moet worden gesteld dat artikel 48/4 van de vreemdelingenwet de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aan personen die beroep kunnen doen op artikel 9ter van dezelfde wet uitsluit. In de voorbereidende werken wordt hierover het volgende gesteld: "(...) Vreemdelingen die op zodanige wijze lijden aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor hun leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in hun land van herkomst of het land waar zij verblijven kunnen, ten gevolge van de rechtspraak van het Europese Hof van de Rechten van de Mens, vallen onder de toepassing van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG (onmenselijke of vernederende behandeling). Niettemin was het volgens de regering niet opportuun om aanvragen van vreemdelingen die beweren ernstig ziek te zijn via de asielprocedure te behandelen (...). Het ontwerp stelt dus een verschil in behandeling tussen de ernstig zieke vreemdelingen, die een machtiging tot verblijf in België moeten aanvragen, en de andere personen die de subsidiaire bescherming aanvragen, van wie de situatie in het kader van de asielprocedure wordt onderzocht. (...)".

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen oktober tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS